

Книгата на Даниил — число седемдесет

От древните плочи до съвременните отговорности: разкриване на пътя на завета

Jeff Pippenger

2024-02-03

Когато Господ влезе в завет с древния Израил, Той даде две плочи като основа и символ на заветното взаимоотношение. Тези две плочи също така определяха отговорността на древния Израил да представи на света живо свидетелство за двете плочи. Когато Господ влезе в завет със съвременния Израил, Той даде две плочи като основа и символ на заветното взаимоотношение. Тези две плочи също така определяха тяхната отговорност да представят на света живо свидетелство за всичките четири плочи.

Двете скрижали бяха дадени на буквалния древен Израил непосредствено след като Бог ги избави от буквалното робство на египетското пленничество и ги преведе през разочарованието на преминаването през Червено море. Периодът от време, през който буквалният древен Израил беше в робство, бе конкретно посочен в пророчеството като четиристотин и тридесет години, а докато беше в робство, буквалният древен Израил забрави и престана да спазва съботата на седмия ден.

Двете плочи бяха дадени на духовния съвременен Израил непосредствено след като Бог ги избави от духовното робство на католическото иго и ги преведе през великото разочарование от 1844 година. Периодът от време, през който духовният съвременен Израил беше в робство, бе конкретно посочен в пророчеството като хиляда двеста и шестдесет години, и докато беше в робство, духовният съвременен Израил забрави и престана да спазва съботата на седмия ден.

Тъкмо в самата история, когато Бог даде на Моисей двете плочи, за да ги занесе на древния Израил, брат му Аарон изработваше златен образ на теле. Двете плочи на Десетте заповеди показват, че Бог е ревнив Бог, и Неговата ревност се проявява особено срещу идолопоклонството; а когато Моисей слизаше от планината, древният Израил танцуваше гол около един златен образ, който бе произведен от онзи, който бе избран за Божий говорител.

И Моисей извести на Аарон всички думи на Господа, Който го бе изпратил, и всички знамения, които му бе заповядал. И Моисей и Аарон отидоха и събраха всички старейшини на израилевите чедя; и Аарон изговори всички думи, които Господ бе говорил на Моисей, и извърши знаменията пред очите на народа. Изход 4:28–30.

Братът на пророка, който водеше древния Израил по време на заветната история, когато бяха дадени двете плочи на завета, беше водачът в бунта на образа на ревността. Съпругът на пророчицата, която водеше съвременния Израил по време на заветната история, когато бяха дадени двете плочи на завета, беше водачът в бунта от 1863 година, а 1863 година

отбелязва първото поколение на адвентизма като представено чрез образ на ревността, поставен при входа на портата на олтара.

Тогава ми каза: Сине човешки, подигни сега очите си към север. И аз подигнах очите си към север, и ето, на север, при входа на портата на олтара, бе този образ на ревност. Езекиил 8:5.

„Олтарът“ е символ на Христос.

„Ние сме в опасност да смесваме святото и обикновеното. Светият огън от Бога трябва да се употребява в нашите усилия. Истинският олтар е Христос; истинският огън е Светият Дух. Това е нашето вдъхновение. Само когато Светият Дух води и направлява човека, той е надежден съветник. Ако се отвърнем от Бога и от Неговите избрани, за да се допитваме до чужди олтари, ще ни бъде отговорено според делата ни.“ Избрани вести, книга 3, 300.

„Портата“ е църквата.

„За смирената, вярваща душа Божият дом на земята е вратата на небето. Песента на хвала, молитвата, думите, изричани от Христовите представители, са определените от Бога средства да приготвят един народ за горната църква, за онова по-възвишено поклонение, в което не може да влезе нищо, що осквернява.“ Свидетелства, том 5, 491.

През 1863 г. лаодикийският адвентизъм стана юридически регистрирана църква и престана да бъде движение. В този момент те „влязоха“ в църковната история. През 1863 г. Христовата църква влезе в законно сдружаване с правителството на Съединените щати. През същата година те въведоха и фалшива карта, за да заменят двете свещени таблици на Авакум. Щом втората таблица бе изготвена, в рамките на пророческата история онези, които бяха предобразени от Аарон, приготвиха един фалшив образ.

Втората заповед е най-конкретното предупреждение срещу идолопоклонството и поклонението пред изображения. Именно в нея Бог разкрива Своя характер като ревнив Бог. Именно там Той излага и принципа, че запазва съд над нечестивите до третото и четвъртото поколение. Десетте заповеди са препис на Христовия характер.

„За отхвърлянето на Христос, с последиците, които последваха, те носеха отговорност. Грехът на един народ и гибелта на един народ се дължаха на религиозните водачи.“

„Не действат ли в нашето време същите влияния? Не вървят ли мнозина от лозарите на Господното лозе по стъпките на юдейските водачи? Не отклоняват ли религиозните учители хората от ясните изисквания на Божието слово? Вместо да ги възпитават в послушание към Божия закон, не ги ли възпитават в престъпване? От много църковни амвони народът бива поучаван, че Божият закон не е задължителен за него. Човешките предания, наредби и обичаи се възвеличават. Насърчават се гордост и самодоволство поради Божиите дарове, докато Божиите изисквания биват пренебрегвани.“

„Отхвърляйки Божия закон, хората не знаят какво вършат. Божият закон е препис на Неговия характер. Той изпълнява принципите на Неговото царство. Който отказва да

приеме тези принципи, се поставя извън руслото, по което текат Божиите благословения.“ Христовите притчи, 305.

Характерът на Христос е Неговият образ и включва това, че Той е ревнив Бог. Божията ревност се прояви в Христос, когато Той два пъти очисти храма. При първото почистване на храма учениците, които бяха свидетели на това дело, бяха подтикнати да си спомнят, че Писанията говорят за Божията ревност.

А наближаваше юдейската Пасха, и Иисус се възкачи в Йерусалим; и намери в храма продавачи на волове, овце и гълъби, и сарафи, които седяха там. И като направи бич от върви, изпъди всички от храма, и овцете, и воловете; и разпиля парите на сарафите, и прекатури масите им; и на продавачите на гълъби каза: Махнете това оттук; не правете дома на Моя Отец дом на търговия. И учениците Му си спомниха, че беше писано: „Ревността за Твоя дом Ме изяде.“ Йоан 2:13–17.

В Писанията както на еврейски, така и на гръцки думата „ревностен“ е също и думата „ревнив“. Това е една и съща дума. Когато Христос очисти храма, Той прояви Божията ревност, която е свойство на Божия характер, посочено във втората заповед, и която се проявява особено срещу идолопоклонството. Когато Мойсей слезе от планината с двете плочи и разбра какво беше сторил Аарон и какво вършеше народът, той строши двете плочи. Двете плочи бяха истинският образ на ревността, защото бяха физически изображения, които разкриваха Бога като ревнив Бог. Когато Мойсей строши двете плочи, той прояви самата ревност, посочена във втората заповед.

И Мойсей се обърна и слезе от планината, и двете плочи на свидетелството бяха в ръката му; плочите бяха изписани от двете си страни; и от едната страна, и от другата бяха изписани. И плочите бяха дело Божие, и написаното беше писание Божие, издълбано върху плочите. А когато Иисус Навин чу шума на народа, който викаше, каза на Мойсей: Военен шум има в стана. А той каза: Не е глас на ония, които викат от надмощие, нито е глас на ония, които викат поради поражение; но чувам глас на ония, които пеят. И щом се приближи до стана, видя телето и хората; и гневът на Мойсей пламна, та хвърли плочите от ръцете си и ги строши под планината. Изход 32:15–19.

Двете плочи бяха свидетелството за Божия характер. Божият характер е образът, който трябва да бъде формиран в човеците чрез Христовата праведност. Двете плочи са истинският образ на ревност, а Аарон беше произвел фалшив образ на ревност тъкмо в момента, когато истинският образ на ревност беше предаван на древния Израил. Онези, у които Христос е оформен вътре, имат Неговия образ и одеждата на Неговата праведност; а Аароновите празнуващи танцуваха голи, защото бяха лаодикийци. Лаодикийците са „окаяни, и нещастни, и сиромаси, и слепи, и голи“.

И когато Моисей видя, че народът беше гол; (защото Аарон го беше оголил за негов срам пред враговете му). Изход 32:25.

През 1856 година, седем години преди да бъде изработена фалшификатната карта, и Джеймс, и Елън Уайт посочиха, че движението е преминало в лаодикийското състояние.

През 1863 година адвентизмът беше духовно толкова „гол“, колкото древният Израил беше буквално „гол“, докато танцуваше около фалшификатния образ на ревността.

Фалшификатът, който Аарон беше направил, беше идол от злато, но представляваше образ на теле, което е звяр. Това беше образ на звяра, а също и образ за звяра. Златното теле беше образ на звяра, но беше и посветено на боговете, за които Аарон несправедливо заяви, че са избавили Израил от египетското робство.

И той ги прие от ръката им и го извая с резец, след като направи отлято теле; и казаха: Това са твоите богове, Израилю, които те изведоха от Египетската земя. И когато Аарон видя това, издигна жертвеник пред него; и Аарон прогласи, като каза: Утре е празник на Господа. И на сутринта станаха рано, принесоха всеизгаряния и доведоха мирни жертви; и народът насяда да яде и да пие, а после станаха да се веселят. Изход 32:4–6.

Златното теле беше образ на звяр, но беше посветено на лъжливи богове и затова беше също и образ (принос) на звяра. Образът беше направен от злато, което е символът на Вавилон, и беше теле, което е най-висшата форма на принос в службата на светилището. То беше посветено на боговете на Египет. Тайнственият Вавилон (защото всички пророчески свидетелства посочват края на света) се състои от жена, яздеща звяр. Звярът, който жената язди, е Организацията на обединените нации (десет царе) и е символ на змея, атеизма и Египет. Самата жена е фалшификат на Божията истинска църква. Златното теле, което Аарон посвети на боговете на Египет, предобразяваше голямата блудница от Откровение седемнадесета, която е Вавилон (злато), яздеща звяр (Египет) и фалшива църква (теле).

В същото време Аарон издигна олтар, който, както току-що бе определено, представлява Христос, истинския олтар. След това той установи фалшива система на поклонение, защото обяви празник на Господа за следващия ден. Златното теле на Аарон беше образ „на“ и „към“ звяра, и беше поставено „пред“ един фалшив Христос, и беше определен ден, за да се празнува неговата лъжлива система на поклонение.

Съединените щати са силата, която издига образ на звяра и след това принуждава света да следва неговия пример. Съединените щати имат властта да наложат тази система на поклонение на света и го правят пред очите на звяра, „пред“ него.

И видях друг звяр, който възлизаше от земята; и имаше два рога, подобни на агнешки, а говореше като змей. И упражнява цялата власт на първия звяр пред него и кара земята и ония, които живеят на нея, да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе изцелена. Откровение 13:11, 12.

Човекът на греха, който е папството, е морският звяр от Откровение тринадесета глава. Когато Съединените щати заговорят като змей, при скоро идващия неделен закон, тогава те започват да принуждават света да издигне образ на звяра „пред“ него. Звярът пред Съединените щати (земния звяр) е папството (морският звяр). Папството е фалшив Христос, а Аарон бе издигнал своя златен образ пред фалшив Христос, защото Христос е истинският олтар. Тогава Аарон установи една фалшива система на поклонение, представена чрез прогласяването на празничния ден, който трябваше да настъпи на следващия ден.

Съединените щати също налагат една фалшива система на поклонение, и тя също е свързана с подправен ден за поклонение.

Когато Моисей слезе от планината, спорът беше между истинския и фалшивия образ на ревността — образът на Христос или образът на Сатана. Подправката се състоеше от фалшив Христос (олтарът), фалшиво преживяване (лаодикийско), фалшив ден на поклонение („утре е празник на Господа“). Бунтът на златното теле представлява бунта на скоро идващия неделен закон, но също така представлява и бунта на лаодикийския адвентизъм през 1863 година.

През 1863 г. бе въведена една фалшива таблица, за да прикрие скъпоценностите от съня на Милър, както са представени върху двете таблици на Авакум. Тези две таблици бяха предобразени от двете таблици, които Моисей получи на планината. През 1863 г. бе установена правна връзка с правителството на Съединените щати, като по този начин бе сложен край на милеритското движение и лаодикийското движение бе юридически регистрирано като Църквата на адвентистите от седмия ден. Тази връзка бе представена чрез Аароновия образ на звяра, който пророчески се определя като съчетание между Църква и държава, като по този начин предобразява милеритите, установяващи отношение между Църква и държава през 1863 г., а също и Съединените щати при скоро настъпващия неделен закон.

Голите танцуващи безумци на Аарон, представляващи фалшивото преживяване на Лаодикия, са именно това, в което милеритското движение се беше превърнало през 1856 година. Духовното преживяване, представено от танцуващите безумци на Аарон, беше противопоставено на преживяването на Моисей, който проявяваше ревността на Божия характер спрямо идолопоклонството. „Танц“ в пророчеството е символ на измама, и танцуващите безумци на Аарон също така представляваха измамата, която се предизвиква от Съединените щати, когато те принуждават света да „танцува“ по музиката на Навуходоносоровия оркестър, докато тирската блудница пее своите песни.

През 1863 г. лаодикийското милеритско движение премина в законно регистрираната Лаодикийска църква на адвентистите от седмия ден. Както бе посочено в предишни статии, през 1863 г. Йерихон бе възстановен, защото Йерихон е символ на изобилието на Лаодикия и служи като фалшификат на града Йерусалим. През 1863 г. въвеждането на фалшива пророческа карта представляваше повторение на историята на Аарон, златното теле и танцуващите безумци. Историята на избавлението при Червеното море многократно е била използвана от Сестра Уайт, за да илюстрира историята на ранния адвентизъм, и това приложение съвпада съвършено с историята на Моисей и Аарон в спора относно образа на ревността.

През 1863 г. първото поколение на лаодикийския адвентизъм започна, когато образ на ревност беше поставен в портата (църквата), която беше пред олтара (Христос). След това това първо поколение „влезе“ в една ескалираща история на мерзости.

Тогава ми каза: Сине човешки, повдигни сега очите си към север. И аз повдигнах очите си към север, и ето, на север при портата на олтара, на входа, беше този образ на ревността. Езекиил 8:5.

Ще продължим тези разсъждения в следващата статия.

„Какво е нашето състояние в това страшно и тържествено време? Уви, каква гордост преобладава в църквата, какво лицемерие, каква измама, каква любов към облеклото, лекомислието и развлеченията, какво желание за надмощие! Всички тези грехове са помрачили ума, така че вечните неща не са били разпознати. Нима няма да изследваме Писанията, за да узнаем къде се намираме в историята на този свят? Нима няма да станем разумни относно делото, което се извършва за нас в това време, и относно положението, което ние като грешници трябва да заемаме, докато това дело на умилоствение напредва? Ако имаме някаква грижа за спасението на душите си, трябва да направим решителна промяна. Трябва да търсим Господа с истинско покаяние; трябва с дълбоко съкрушение на душата да изповядаме греховете си, за да бъдат заличени.

„Не бива вече да оставаме върху омагьосаната земя. Ние бързо приближаваме края на своето време на изпитание. Нека всяка душа се запита: Как стоя пред Бога? Не знаем колко скоро имената ни могат да бъдат взети на устните на Христос и делата ни да бъдат окончателно решени. Какви, о, какви ще бъдат тези решения! Ще бъдем ли причислени към праведните, или ще бъдем числени между нечестивите?“

„Нека църквата се издигне и да се покае пред Бога за своите отстъпления. Нека стражите се събудят и дадат определен звук с тръбата. Това е категорично предупреждение, което трябва да прогласим. Бог заповядва на Своите служители: „Викай с пълно гърло, не се въздържай, издигни гласа си като тръба и покажи на Моя народ престъплението му и на дома Яковов греховете му“ (Исая 58:1). Вниманието на народа трябва да бъде привлечено; ако това не може да се постигне, всяко усилие е безполезно; дори и ангел от небето да слезе и да им говори, думите му не биха донесли повече полза, отколкото ако говореше в студеното ухо на смъртта.“

„Църквата трябва да се събуди за действие. Божият Дух никога не може да дойде, докато тя не приготви пътя. Трябва да има сериозно изследване на сърцето. Трябва да има единна, настойчива молитва и чрез вяра — позоваване на Божиите обещания. Трябва да има не обличане на тялото във вретище, както в древни времена, а дълбоко смирение на душата. Нямаме и най-малкото основание за самодоволство и самовъзвеличаване. Трябва да се смирим под мощната ръка на Бога. Той ще се яви, за да утеши и благослови истинските търсачи.“ Избрани вести, книга 1, 125, 126.